

Triunghiul Bermudelor s-a mutat la noi

VOCEA VÂLCII

Încet, dar sigur, încep să apară noi informații despre guvernarea dezastruoasă și pusă pe jaf național a petrol liberalilor Patriciu și Tăriceanu. Așa cum am afirmat, încă de la apariția concesiunii în Marea Neagră, eram sigur că vor mai apărea și alte escrocherii făcute de cei doi. Ceea ce măsurprinde este faptul că serviciile secrete, Parchetul, Președinția și celelalte instituții ale statului cu atribuții în domeniu nu ne spun nimic despre „realizările” mafiei din țara noastră. Doar, din când în când, cu timiditate, premierul Emil Boc mai lansează câte o torpilă spre liberali, demonstrând că guvernul trecut este unul trădător, aservit intereselor de grup sau oculte mondiale. Dacă avem acum o Românie cu resursele minerale în mâna altora, cu fabricile date pe nimic, cu banii din conturile secrete prăduți este și pentru că am avut și niște trădători, adică indivizi ce s-au vândut și ne-au vândut pe nimic. Oameni pe care îi avem în fruntea partidelor, în fruntea țării, în Parlament și în vile fastuoase. În accepțiunea guvernanților de După 22 decembrie 1989, cuvântul trădare a rămas doar în vocabularul romantic al telenovelelor. Trădare din dragoste sau trădarea dragostei? Trădare de țară nu mai există. Nu mai avem nici trădători de țară. Nu mai avem nici interes național. Poate pentru că nu mai avem o țară totală.

Ce este oare România pentru Patriciu, pentru Voiculescu, pentru Adrian Năstase, pentru Tăriceanu, pentru Becali, pentru Verestoy, pentru alții și alții? Nu este o patrie, este o tarabă unde se negociază, iar o tarabă nu poate fi trădată. În vechime,

fanarioții s-au mulțumit cu pungi cu galbeni, dar țara reușea să înflorească din nou în fiecare primăvară și să producă alte pungi. Noii democrați i-au lăsat cu mult în urmăpe înaintașii lor înlocuind culegerea anuală a fructelor cu jaful științific, sistematic, efectuat cu osârdie de grupuri cinice de limbuți mânuitori de fumigene, care au transformat România într-un stat costeliv, clientelar și fără resursele sale cele mai de preț. La începutul anilor '90 un grup de înalți funcționari statali – cu binecuvântarea guvernului PDSR – a propus vânzarea concesiunii petroliere românești din Libia, de la Murzuk pe „fabuloasa” sumă de 25 de milioane de dolari. O valoare de nimic, față de realitate și asta pentru că, vezi Doamne, nu trebuia să ne certăm cu Muammar Gaddafi. Iar șmecherii s-au ales un câmp petrolifer ce face 50 de miliarde de euro. Funcționari români care au semnat documentele de vânzare au ajuns senatori PSD.

S-a decis, apoi, că România nu face bine să exporte arme: pistoale mitralieră tip Kalashnikov, grenade, muniție etc. Și am închis fabricile de arme sau am vândut prin intermediari mafioți că tre alți intermediari mafioți. Alte țări, mai mari sau mai mici, din vest sau din est și-au protejat piețele sau au înlocuit produsele noastre cu produsele lor. Cu timpul, roata politicii s-a mai schimbat și a intrat în scenă CDR-ul care a făcut câteva privatizări de circ. A dat Rompetrol – companie mare, care include rafinăria modernă Midia, din Constanța, rafinăria Vega, din Ploiești, plus zeci de stații de benzină – pe jalnica sumă de 50 de milioane de dolari. Prețul a fost special cum special era și cumpărătorul, nimeni altul decât Dinu Patriciu, care s-a reciclat din arhitectul sărac al Aripei-Tinere, în omul de afaceri ce a rămas prieten al viitoarei stele PNL, că lin Popescu Tăriceanu, și el mare îndrăgostit de viteză la parvenire.

Să zicem un cuvânt și despre Combinatul de la Galați, dat și el tot pe 50 de milioane Grupului Mittal. Grupul Mittal a cumpărat aproape concomitent, din Ucraina, un combinat similar celui de la Galați pe care a plătit 2 miliarde de dolari. Rafinăria Teleajen din Ploiești – producă tor de uleiuri minerale alături de Rafinăria Brașov – a fost dată pe nimic rușilor de la Lukoil ce s-au împroprietărit plătind tot vreo 50 de milioane. După cumpărare, Lukoil a demolat toată partea de rafinărie ce producea uleiuri și acum importăm uleiuri fabricate în alte țări, pentru automobile și pentru uz industrial.

În urma alegerilor din 2000, a venit la putere guvernul PSD condus de Adrian Năstase. Plimbat în gondolă, la Veneția, de amicul Silvio Berlusconi, adulat de Tony Blair – prieten cu Mittal Group – Adrian Năstase a folosit procesul de aderare la NATO și la UE, pentru a semna cele mai dezavantajoase contracte din istoria țării. Contractul de construire al autostrăzii Transilvania, ne costă cât ar costa un contract de autostradă peste culmile munților Himalaya, iar privatizarea PETROM, aceea cu clauze secrete votate orbește de Parlament, este un model de jaf nerușinat al bogățiilor naționale. Compania OMV, o piticanie cu câteva pompe de benzină prin Alpi și o rafinărie la Viena cât un sector din Combinatul de la Pitești, a cumpărat, cu câteva sute de milioane de euro, pachetul de control al PETROM-ului, un gigant cu cele mai

mari rafinării din țară , cu sute de stații de benzină, cu conducte, concesiuni cu rezerve certe în Kazastan și cu platforme productive în Marea Neagră. Peștele mare a fost înghițit de cel mic, cu tot cu balta în care se găsea, austriecii primind degeaba și toată producția de țiței și de gaze a României.

În România, trădarea este vizibilă și din avion. Și, pe acest fond, Tăriceanu se plimbă liber și vorbește de la tribuna Parlamentului, la fel ca și Adrian Năstase, la fel ca și Dinu Patriciu și Dan Voiculescu-Crescent – Fondurile Securității, zis și Felix, dar și alții. Dacă pentru 24 de ore ar fi reinstalat guvernul lui Gheorghiu Dej, la zidul Parlamentului ar fi duși circa 50% din aleșii din '90 până azi, 30% din guvernanți, 95% din șefii actuali și pensionați ai poliției, fostei securități și 100% din serviciile secrete, ori ca incompetenți ori ca trădători. Numai că mortul de la groapă nu se mai întoarce!